

нѣколко пѣти документа за да почувствуваме „нахалството“, но не намѣрихме токова нѣщо. Сжщо накарахме и други читатели да го прочетатъ и откриятъ „нахалството“, но и тѣ неможиха да подушатъ това, което замирисало на „нахалство“ въ партизанския носъ на Зах. Стояновъ. Напротивъ, като прочетохме документа и коментариитѣ, направени върху него отъ биографъ на Ботева, почувствувахме нахалната постжпка на Зах. Стояновъ, гдѣто си е дозволилъ безъ разрѣшението на *Займова* да публикува документа, при това като си е допусналъ да го коментира по чисто партизански съображения, въ основата на които лежи чувството на личната умраза. Ние лично познаваме тогавашния *Займовъ*, твърдѣ добрѣ знаемъ, че той въ качеството си на бунтовникъ не бѣше „нахалъ“; кръвта е пусналъ отъ тамъ, отъ гдѣто *Воловъ*, *Бенковски*, *Аригостимовъ*, *Геор. Обрътеновъ*, *Стамболовъ* и *Караминковъ* (Бунето) сж я пуснали, и подписали послѣднитѣ си писма, съ които извѣстяваха на другаритѣ си революционери-апостоли деня на бунта, въ който щѣха да развиятъ знамето на свободата. Ако е било угодно Зах. Стоянову да иронизира историческитѣ документи въ смисълъ, че сж глупави и нахални, то той можеше всичкитѣ публикувани отъ него документи да иронизира по сжщата маниера; можеше да иронизира даже самаго Ботева като дързъкъ нахалъ и послѣденъ глупецъ, който повѣрвалъ на единъ нахалъ и глупецъ, и се туря „во главѣ“ на една збирщина отъ емигранти, и отива да съсипва турската държава. — По сжщия начинъ Зах. Стояновъ можеше да иронизира всичкитѣ възстанически опитвания на Българския народъ отъ деня на неговото политическо робство, до деня на неговото освобождение отъ турското иго.

Тѣзи нѣколко думи казахме, не че се чувствуваме оскърбени за добрѣ познатия намъ *Займовъ*, но защото Зах. Стояновъ се е забравилъ, че пише история на българскитѣ възстания, а не съврѣмenni партизански фейлетони! . . . и защото е далъ свобода на съврѣмennитѣ си партизански дертове и кахжри, . . . и защото е излялъ партизанската си жлъчка върху единъ невиненъ документъ, който нѣма нищо общо съ сегашнитѣ партизански смѣтки. Ние дълбоко скърбимъ, че Зах. Стояновъ мѣри историческия документъ съ аршина на сегашнитѣ партии. Зах. Стояновъ трѣбваше да се въоржжи съ историческо хладнокрѣвие, когато се е рѣшилъ да публикува „кървавото писмо“ на „вратчанския апостолъ“. За сега толкова относително коментариитѣ на биографа, които е посвѣтилъ на „кървавото писмо“.

Слѣдъ прѣдмѣтния документъ вмѣстенъ е втория документъ който носи подписа: „двигателъ на бунта въ западна България **Ст. Займовъ**“. Биографа втория пѣтъ си е излялъ жлъчката върху *Займова*, като го нарича „лахчия“, и псува го защо не е вдигналъ бунта щомъ получилъ извѣстие за бунта въ *Панигюрище*. При това съобщава като фактъ разговора между *Сидера* и нѣкои момчета отъ четата. *Сидера* никакъ не познаваше *Займова*, нито *Займовъ Сидера*, слѣдователно *Сидера* не е могълъ да знае